

Τ Α Σ Π Ι Τ Ι Α

Ούτε τὰ δάση, οὐδὲ τ' ἀμπελοφύτια,
μήτ' ἢ ὀλάνοιχτη γύρω οὐράνια χάρη.
Ψηλά, σὰν ἔρμα, ὀλόκλειστα τὰ σπίτια,
στὸ ἀπέραντο ἑνὸς δρόμου μακρυνάρι,

μόνο τὰ σπίτια μοῦ τραβᾶν τὰ μάτια,
μόνο ἐκεῖνα κάποιες λαχτάρες τρέφουν,
τὰ πελώρια μαρμάρινα κομμάτια,
θεμελιωμένα ἀσάλευτα μοῦ γνέφουν

καὶ μὲ θέλουνε δίχως νὰ μοῦ ἀνοίγουν
τις πόρτες, καὶ κρυψῶνες καὶ ταμπούρια
καὶ ἀσίμωτα καὶ ἀπάτητα τυλίγουν
δυνατὰ μὲ τῶν ἰσκιῶν τους τὴ φούρια

τὰ λογικά μου· καὶ τὰ συνοδεύουν
τὰ βήματά μου πλάνα ὅπου πηγαίνουν
καὶ κάποια χτυποκάρδια μου ἀναδεύουν
πού ναρκώνονται, μὰ πού δὲν πεθαίνουν.

Μνήμη, ἐλπίδα μέσα μου ἀχνές, ποίου κόσμου;
Χαμένος κόσμος; ἢ μὲ περιμένει;
Τὰ σπίτια σκιάχτρα στυλωμένα ἔμπρός μου,
γιγαντοσάβανα, ὄψη σκεπασμένη.

Γιατὶ βουβά, ἀκατάδεχτα, σκληρά,
μέσα μου πῶς πολὺ τὴ δίψα ἀνάφτουν
— ὅμοια ἢ δίψα ἐξουσίας, κορμιού, παρᾶ! —
μ' ὅσα κρύβουν οἱ τοῖχοι τους καὶ θάφτουν.

Σὲ περιβόλια ἀνθοβραγιές, τ' ἀστέρια,
κορφές, πλαγιές, ἢ πλάση, δὲ μὲ σέρνουν
σάν τὰ σπίτια, ἔφταφράγιστα δριφτέρια.
Διαβάτη ἀργό, μὰ πῶς μὲ συνεπείρουν!

Ἄγνάντια μου μιά αὐγούλα πῶς γεννιέται
κάποια ἱλαρὴ προσμένοντας ἡμέρα,
πῶς ἓνας ἥλιος γέρνει, πάει καὶ σβνέται
ματοστάλαχτος ἤρωας παραπέρα!

Τ' ἄχαρα μιᾶς ἀγγάριος μεροδούλια,
τὰ ποδοκόπια, ἢ ρούγα ὀλανοιχτή,
κ' ἢ ἀνηλιάδα στ' ἀκάθαρτα πεζούλια
καὶ οἱ ποὺ τὰ μάτια δέρνουν κουρνιαχτοί,

φτάνει νὰ μοῦ προβάλουν, ταιριασμένα
μὲ τὴν ἄγγιχτη σπιτοζωγραφιά,
μπρὸς μου ὄρασιὰ καὶ φαντασιὰ, γραμμένα
στά μάτια μου ὅλα, ποθητὴ ὁμορφιά!

— Ναοὶ τὰ εἰκονοστάσια ποὺ τὰ βάνουν
ἀπάνουν ἀπ' τὰ νυφιάτικα κρεββάτια . . .
Τρόπια ποὺ μελαφροὺς πολύβρους κάνουν
τόπους τὰ σιγαλά πράσινα πλάτια,

σκῆτες λογῆς, λιμάνια χίλια μύρια
τῆς ἀγνῆς πίστεως καὶ τῆς ἀμαρτίας,
τῆς φαρμελιᾶς ἱερά, κατοικητήρια
τῆς Μεσσαλίνιας καὶ τῆς Λουκρητίας!

Τάφοι χωρὶς ἀνάπαψη, μνημεῖα
ποὺ ὑψώνεστε ἀνηφώντας καὶ τὴ φύση,
βράχοι ποὺ τοῦ πελάγου ἢ τρικυμῖα
δὲν ἐρχεται στὰ πόδια σας ν' ἀφρίση,

γιατὶ ἀξέσπαστα μέσα σας βογγάει
χωρὶς νὰ φτάνη μέσ' στ' αὐτιά τοῦ κόσμου,
κάστρα γιὰ χαλασμό, καὶ γιὰ τὸ μᾶη
τοῦ ρόδου γάστρες καὶ τοῦ φτωχοδυσόμου,

γιά τῶν ξεφαντωτάδων τὰ ξενύχτια,
γιά τὸ σοφὸ καὶ γιά τὸ φραμελιτη,
γιά τὰ χρυσὰ τοῦ χαρτοπαίχτη δίχτυα,
χωσιές τοῦ τοκογλύφου, ἄστρα τοῦ ἀλήτη,

κάτου ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἄσπρων σας λαμπάδων
κ' ἡ ἀγάπη τὸ χορὸ τῆς πάει νὰ σύρη
γιά τίς σάρκες τῶν ἄσελων κυράδων
καὶ γιά τοῦ στοχαστῆ τὸ σπουδαστήρι.

Ἐσεῖς κ' ἐρμιές ἀπόκοσμες καὶ χῶρες
κοσμικές, τὰ γυμνά σας κρῦα μπαλκόνια
βραγιές φουντώνουν κάποτε ἀνθοφόρες
ἢ γίνονται φωλιά στὰ χελιδόνια.

Ἀγάλια ἀγάλια, δίχως νὰ τὸ νοιώθω,
στοὺς ἴσκιους σας πάντα ἔζησα διαβάτης,
ζητώντας νὰ σαρκώσω, ποιό μου πόθο ;
Τοῦ δρόμου ὄνειροπλέχτης ἀκαμάτης,

χαρτί στὸ ἓνα μου χέρι καὶ μολύβι,
καὶ στ' ἄλλο τὸ ραβδί τοῦ στρατοκόπου,
ζητοῦσα ἐρμιά, γωνιά, σκαμνί, καλύβι,
ξεγραμμένος τῆς χώρας, ὅπως καὶ ὄπου..

Μὰ καὶ ἡ δροσιά τοῦ κυματοδάριου ἄμμου,
μὰ καὶ ἡ χαρὰ τοῦ πράσινου τοῦ κόσμου,
δὲν τὰ κρατοῦσαν τὰ πατήματά μου,
σὰν ἐσαῖς πού εἰστε ὡς νὰ εἴσατε ὁ καημός μου !

— Ξένος τοῦ κάμπου, τοῦ βουνοῦ, τοῦ ἡλιοῦ,
ξένος τ' ἀνθρώπου, ὅλου τοῦ κόσμου ξένος,
ἀγγαρεμένος τοῦ μεροδουλιῦ,
τῶν ὀνείρων ὁ πιραστρατισμένος.

Καὶ στὰ στενά τοῦ σωκκακιῦ, ὄπου πάω
κι ὄπου σταθῶ, καὶ στὰ πλατιά τοῦ δρόμου
τὸ ἴδιο τραγοῦδι πάντα τραγουδάω,
κάποτε κι ἄς ἀλλάξω τὸ σκοπὸ μου.

Καὶ τοῦ ξύπνου καὶ τοῦ ὕπνου μου τὰ μάγια
στοιχιῶν καλῶν κακῶν ἐγὼ ἢ βορᾶ.
Μὲ τρυπᾶν ἐδῶ, σέρνοντας, ἀρπάγια
κ' ἐκεῖ μὲ ὑψώνουν, παίρνοντας, φτερά.

Μιᾶς λάμιας ἡδονῆς εἶναι τ' ἀρπάγια
καὶ μιᾶς ιδέας μελέτης τὰ φτερά
καὶ οἱ θρόνοι καὶ στίς δυὸ καὶ τὰ ἱερά,
ταφόσπιτα εἴστ' ἔσεις καὶ κρῦα σαράγια.

Γιὰ τοῦτο ὅπου σταθῶ, θαρρῶ, ὅπου πάω,
μπροστά σας μοῦ θαμπώνονται τὰ μάτια,
καὶ στέκομαι σὰ νὰ σᾶς ἀγαπάω,
σπίτια ὀλόψηλα, ὀλόκλειστα παλάτια!

Γιατὶ κ' οἱ ἀντίμαχοι ἔρωτές μου, οἱ δυό,
μελέτη ἀγγέλισσα, ἡδονὴ γοργόνα,
στό φῶς καὶ στὸν δλάνοιχτο οὐρανὸ
δὲ ζοῦν. Θέλουν τὸ σκότος τοῦ κρυψώνα,

θέλουν τὸ ψῆλος κάποιας ἀρχοντιᾶς,
κάποιας σοφίας τὸ βάθος, τὴ λαγνεία
στὰ χρυσὰ τὰ κρεββάτια τῆς νυχιᾶς,
σ' ἑλεφαντένιες θῆκες τὰ βιβλία.

Μακριὰ τὰ εἰδύλλια καὶ ὅ,τι σὰν παιδιὰ!
Πλούσια βαλτά, ἐσύ, πνεῦμα, κ' ἐσύ, κρῖμα!
Σὰν ἀπὸ μάρμαρο εἶναι μου ἡ καρδιὰ
κάποτε, γιὰ τὸ σπίτι, ἢ γιὰ τὸ μνήμα.

'Ἀπ' τὰ ψόφια κὶ ἀπ' τ' ἄνοστα μακριὰ!
Σειρῆνες, καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ κρῖμα,
Σπίτι, μοῦ λές μὲ τὴ βαρειὰ σου σκιά,
τὰ δὲ μοῦ λείει τὸ δέντρο καὶ τὸ κῦμα.

Τῆς χίμαιρας ἀλήτης καρτερῶ
μεταξένια ρωμαντικὴ μιὰ σκάλα
νὰ μ' ἀνεβάσῃ ἀπὸ παράθυρο
ψηλὸ σὲ μιᾶς ἀπόλαψης Βαλχάλα.

Ἦ νά μ' ἀνοίξῃ στέκω ἕνας πυλώνας
 κι ἀστραφτερά περνώντας μακρονάρια
 στῆς θεᾶς ν' ἀράξω—ἡλύσιος ὁ λιμῶνας!
 Ὀλύμπιας Κόρης τ' ἄχραντα ποδάρια.

Κ' ἔτσι ἕνας ἥλιος γέρνει, πάει καί σβυέται
 ματοστάλαχτος ἥρωας παρηπέρα,
 κ' ἔτσι ἀγνάντια σας μιὰν αὐγὴ γεννιέται,
 μέρας ἡλιοπερίχυτης μητέρα.

— Μὰ νά ἕνα σπίτι, καί εἶναι περιβόλι,
 νά ἦ πόρτα του, εἰν' ὀλάνοιχτη ἀγκαλιά,
 μέσ' στὸν κάματο μιᾶς αὐγῆς ἢ σκόλης,
 κ' ἡ πέτρα ἀνθίζει, λές, τριανταφυλλιά.

Στὸ φαρφουρί πιατάκι τὰ σταφύλια,
 στὸν πυρετὸ τὰ ὀλόδροσα τὰ σύκα,
 ζωῆς παλιᾶς ὦ μάτια, ὦ χέρια, ὦ χεῖλια,
 καὶ σὰ δευτερογέννητης, ἡ γλύκα!

Τοῦ κρασιοῦ στὸ ποτήρι τὸ ρουμπίνι,
 ἀκριβὸ ρουφημένο λιγοστό,
 ὅσο φτάνει στὸν πόθο γιὰ νά γίνῃ
 καίτι ἀπέραντο σὰν τὸν οὐρανό.

1922.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΜΑΣ

